

Petra Quaedvlieg

Je hond  
*eet je*  
niet op

Noordboek

© 2024 Petra Quaadvlieg | uitgeverij Noordboek

Omslagontwerp: Bart van den Tooren

Auteursfoto: Bas Quaadvlieg

Boekverzorging: Elgraphic

ISBN 978 94 6471 244 5

NUR 730

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van uitgeverij Noordboek, postbus 234, 8400 AE Gorredijk, Nederland – [info@noordboek.nl](mailto:info@noordboek.nl).



Noordboek is onderdeel van  
20 leafdesdichten en in liet fan wanhoop bv

[www.noordboek.nl](http://www.noordboek.nl)

Aan Xiaohei,  
natuurlijk

# 1

Dierbare reisgenoot,

Het is alweer een jaar geleden dat je ertussenuit piepte. Het was hetzelfde weer. Oktober, een prachtige zonnige dag, erg warm voor de tijd van het jaar. Het valt me zwaar om eraan terug te denken. Ik voel me verdrietig en schuldig. Ik dacht dat we samen nog een paar langzame oude jaren tegemoet gingen, jaren waarin we kleine ommetjes maakten. Maar je was op één dag verdwenen. Misschien zoals je ook gekomen was. Ja, nu ik eraan terugdenk is dat waar: op een dag was je er.

We woonden in Shanghai en gingen op een zaterdagmiddag naar een bepaald adres in de stad. Op een grasveldje midden tussen de torenflats zouden de vrijwilligers van de hondenopvang bijeenkomen, met de straathonden die een adoptiegezin nodig hadden. We waren gekomen voor onze dochter Zina. We wilden haar in Shanghai een kameraad geven.

Vanaf het moment dat ze begon te praten had Zina het over dieren. *Cat, mouse, dog*. We konden geen winkel binnenlopen of we kwamen er met een pluchen schepsel uit. Op haar slaapzolder bouwde ze aan een indrukwekkende collectie knuffels. Die groeide uit tot een zachte berg waar ze in kon duiken. Een berg met een hiërarchie: de honden aan de top. Telkens had ze het over een hond. Waarom kon ze geen hond hebben? Ze was maar alleen, zonder broertje of zusje. Wij hielden het steeds af, een hond in een drukke, razende stad als Shanghai? Dat ging niet. En we waren zoveel op reis, waar

moest hij dan heen? Als kerstcadeau kochten we voor haar een erg leuk robothondje. Heel even was ze ermee in de wolken, daarna lag-ie dood in een hoek.

Goed. Een hond dus, maar dan wel een adoptiehond, een Chinese hond van de straat. Dat kwam zo. We woonden aan de rand van de dierentuin, de Shanghai Zoo, en daar hielden ze honden in hokken, alsof het pandaberen of apen waren. We zagen daar Afghaanse windhonden, boxers, staande jachthonden, grote zwarte poedels en kleine witte keeshondjes. Ze zaten achter een glazen wand, in hokken die waren ingericht als een soort huiskamer, met een laag houten bed, een tafeltje, een schilderijtje aan de muur, gordijntjes. De honden draaiden zenuwachtig rondjes, sprongen op het bed of stonden met hun voorpoten tegen het glas. Verderop zagen we ook verwaarloosde honden achter tralies, in naargeestige hokken met een koude betonnen vloer.

Toevallig ging Zina naar een internationaal schooltje dat in de Zoo lag. Bijna elke dag maakte de Amerikaanse juffrouw, een wild-life-activist, met haar klas een wandeling door de dierentuin. Daar vertelde ze gloedvol over de planten en dieren: hoe *precious* ze waren, hoe belangrijk het was om ze te beschermen. Op een dag kwam zelfs Jane Goodall op bezoek.

Als een jonge activist ging Zina op een dag langs de honden in de kooien en maakte er met mijn mobiel een filmpje van: 'Kijk eens,' riep ze in een mengelmoes van Nederlands en Engels, 'dit is nou het leven van deze honden, kijk maar goed. *Yes, look at these dogs, they are really poor, they live in cages!*'

Toen we dus besloten hadden dat er een hond in ons leven ging komen, wisten we wat ons te doen stond. Op het grasveldje tussen de torenflats lieten we onze blik langs de aangeliinde honden van de vrijwilligers gaan. Hij mocht niet te groot zijn, vonden wij. 'Maar ook niet zo'n kleintje!' zei Zina snibbig. Het moest wel een hÓnd zijn, geen konijn. Ineens kregen we twee jonge vrouwen in het vizier die kwamen aanlopen met een zwarte hond met grappige spitse oren. 'Hé, wat een leuke hond,' zeiden we tegelijk en we liepen erop af.